

LBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6, cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte:

021 348 14 74

0733 131 145

0728 084 802

difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74

0728 084 802

0733 131 145

contact@edituraeikon.ro

www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS).

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

D'ALBON, ADA

Für Elise / Ada d'Albon ; pref. de Cristina Struțeanu. –

București: Eikon, 2021

ISBN 978-606-49-0542-0

I. Struțeanu, Cristina (pref.)

821.135.1

DTP: Mariana Răbîncă

Editor: Valentin Ajder

Ada d'Albon

Für Elise

roman polițist

E I K O N

București, 2021

Cuprins

Prefață de Cristina Struțeanu:

Cartolină despre un roman polițist 5

Prima parte. *Faptele* 15

Partea a doua. *Ancheta*..... 83

Epilog..... 267

Amélie urcă în goană scările două câte două și, tremurând de frică, descuie ușa intrând ca o fantomă în raza palidă de lumină ce se furișă din dormitor. Fără s-aprindă lampa mare, aruncă o privire către mama ei care dormea liniștit și se apropie de geam în vârful picioarelor. De după perdea, privi neliniștită în stradă la individul care aștepta neclintit în fața blocului. Era un om banal; nu prea înalt, cu o mutră ștearsă. Un om care o urmărea de vreo câteva zile. La început Amélie nu-i dădu nicio atenție, dar, când realizează că tipul o urmărea peste tot, biata fată fu cuprinsă de groază; și, când auzi sunând la ușă, Amélie tresări cu un țipăt ascuțit. Cu toate că bărbatul nu se mișcase de pe trotuar, Amélie ezită înainte să deschidă.

– Cine-i ?

– Deschide, îi strigă vecina și prietena ei Bernadette. Ce stai în întuneric? întrebă ea intrând veselă.

– Sst! Vino să vezi! Amélie o trase pe Bernadette către geam.

– Vezi și tu! De data asta m-a urmărit și la dus, și la întors. De ce se uită-n sus? Ce-o fi așteptând?

– Parc-ar fi un cățel care-și așteaptă stăpânul.

– Ce vrea de la mine? se-ntrebă intrigată Amélie.

– Vrea omul să știe unde locuiești. Poate vrea să-ți trimită flori, râse Bernadette aprinzând lumina.

– Nu trebuia s-aprinzi!

În loc de răspuns, Bernadette îi dădu un brânci Ameliei care se pomeni în fața ferestrei.

– Ei, domnule, țipă ea către necunoscut, pe dumneaei o cauți?

– O s-o trezești pe mama...

– Așa, cel puțin, o să știe că l-ai remarcat.

Necunoscutul își aprinse, calm, o țigară, privind către geamul luminat, ca și cum ar fi vrut să se asigure că a localizat bine etajul, și plecă fără să se grăbească.

– Pariez că mâine ai să primești o scrisorică de amor, mai zise prietena.

– Prostii! răspuse îmbufnat Amélie.

– Cum se simte maică-ta?

– Doarme.

– A luat iar somnifere?

– Bănuiesc.

– Ar trebui să cauți pe cineva să stea cu ea.

– Știi bine că nu suportă pe nimeni.

Anne, mama Ameliei, constituia o problemă complicată. După moartea soțului ei și mai ales după plecarea definitivă în America a fiicei ei celei mari, sora Ameliei, Anne se cufundă într-o stare depresivă ireversibilă, stare însoțită de alcool și crize de disperare. Femeie cu o personalitate puternică și viață tulbură, era azi impulsivă și independentă, refuzând cu îndârjire să se supună altora.

Fetele rămaseră încă un timp să pălăvrăgească, înainte de a se duce fiecare la culcare. Cum amândouă locuiau la același etaj și cum lucrau împreună într-un laborator de analize medicale din micul orașel de pe

malul Oazei, cele două domnișoare deveniseră nedespărțite.

A doua zi dimineată, Bernadette veni să-și bea cafeaua împreună cu amica ei. Amélie prepară un ceai cu pâine prăjită pentru maică-sa.

– Bernadette e aici? întrebă Anne, împingând cu un gest de lehamite tava.

– Bună dimineța, doamnă, cum vă mai simțiți? zise tânăra fată, vârând capul pe ușă.

– Ce întrebare! Prost! Cum vrei să mă simt?

– Nu e bine să stați toată ziua singură. Am vorbit cu vecina de jos. E gata să vină când doriți. Și ea tot singură e!

– N-are decât să fie la ea acasă. N-am nevoie de nimeni!

– Cum vreți. Dacă nu vă simțiți bine, telefonați-ne la laborator.

– Ce-mi tot repetați toată ziua, bună ziua, aceeași frază!?

– Nu vă supărați, doamnă!

– Da' cine se supără? Da' nici să mă luați de idioată!

– Nimeni nu te ia de idioată, mamă, interveni Amélie cu blândețe.

Suntem doar neliniștite pentru tine.

Anne se întoarse cu spatele și-și trase pătura peste cap. Fetele ieșiră în vârful picioarelor.

– Poate și-o fi lăsat două vorbe dulci în cutia de scrisori misteriosul îndrăgostit, șopti Bernadette.

Amélie ridică plictită din umeri și deschise cutia de scrisori:

– Numai reclame. Nici urmă de scrisoare; și, scoțând teancul de hârtii, le trânti în brațele prietenei: Spală-te pe cap cu ele!

Pe unul din plicuri se putea citi cu litere de-o șchioapă: „Deschideți imediat”.

Bernadette desfăcu plicul. Amélie i-l smulse și scoase cu un gest brusc scrisoarea pe care o citi cu voce tare:

„Dumneavoastră domnișoară ce sunteți atât de timidă și atât de chinuită de probleme familiale, veniți negreșit să mă cunoașteți. Vă ofer, pentru dumneavoastră excepțional, o primă vizită gratuită. Grăbiți-vă să profitați de această șansă rară, altminteri riscați să nu aflați niciodată ce cadou extraordinar vă rezervă Destinul. Dețin puteri miraculoase și pot dezvălui viitorul. Madame Régine, ghicitoare diplomată, talent ereditar.”

– Sper că nu crezi în idioteniile astea! Bernadette o împinse pe Amélie spre ieșire. Na! Ai și o vedere din America. De la soră-ta.

– De unde știe, madame Régine asta, că sunt timidă?

– Mai toată lumea e timidă. Ghicitoarele astea trimit sute de scrisori, toate la fel, și cei timizi cad în plasă.

– Nu vezi că știe că am probleme de familie?

– Cine n-are?

– Uite, tu!

– E o grea problemă să n-ai nicio familie, ca mine. Ce scrie soră-ta?

Amélie citi cele câteva rânduri scrise pe o carte poștală:

– „Un gând duios din partea surorii tale celei rele. Ai răbdare, într-o zi totul se va aranja. Ai încredere în destinul tău. Nu uita sfaturile mele, rămâi discretă așa cum te-am rugat, cu dor, Betty Boop.” Nu ți se pare că-i o coincidență bizară?

– Ce coincidență?

– Scrisoarea ghicitoare și vederea de la Betty? Una întărește spusele celeilalte. Cred că mă voi duce să văd ce-mi spune această madame Régine.

– Dacă n-ai ce face cu banii...

– Măcar vizita asta gratuită.

– Fă ce vrei!

Bernadette trânti portiera și mașina porni nervos.

* * *

Marie-Jeanne găfâia opintindu-se la fiecare treaptă. Prea grasă pentru cei șaptezeci de ani ai săi, se simțea într-adevăr bătrână. Ca și părinții ei, Marie-Jeanne slujea de o viață, fără întreruperi, în casa Amato. Ideea măritişului, nimeni nu putea spune de-a bântuit-o vreodată și, dacă inima bătrânei guvernante o fi tresărit cândva, numai ea știa. În casa imensă nu mai locuia, azi, decât bătrânul domn Gilbert Amato, bolnav și, din când în când, fiul său Claude, care-și lăsa apartamentul

său parizian pentru a petrece scurte vacanțe în liniștea de la Montfort-l' Amaury. Casa, care altădată furnica de invitați și servitori, era acum pustie și tăcută. Cu anii, Marie-Jeanne devenise singura stăpână pe tot și pe toate, încât domnul Amato nici nu-și putea imagina viața fără prezența permanentă a acestei femei devotate.

Prima soție a domnului Amato murise într-un accident de mașină, lăsând un orfan de trei ani, pe nume Claude. Iar când, patru ani mai târziu, Josy, a doua sa soție, fugi cu altul, ducând-o cu ea pe micuța Marie-Lise, copila lor, bătrâna guvernantă se devotă din toată inima, veghind pasionat asupra lui Claude, orfan de mamă de două ori. Băiatul fu un copil capricios și neprevăzut, dar care îi întoarse cum putu această dragoste și Marie-Jeanne își simțea inima topindu-se când Claude o striga cu dulceață „Ma Jeanne.”

Tatăl, prea zguduit, deveni tăcut și mohorât, neputând niciodată să se apropie de fiul său. Credincioasa guvernantă se văzu obligată să umple hăurile din suflete și din casă.

În ultima vreme, domnul Amato rămânea mai toată ziua retras în camera lui și amărăciunea deveni singura lui companie. În singurătatea sa, bătrânul nutrea sentimente dureroase, gândindu-se la fiica ce-i fusese smulsă atunci când încă nu știa să zică nici măcar cuvântul „tată”. Și-o imagina femeie acum frumoasă și iubitoare, trăia cu imaginea ei în permanență, neglijând astfel și chiar respingând prezența lui Claude.

Fără să-și facă nici cel mai mic proces de conștiință, Gilbert Amato își abandonează fiul prin tot soiul de

internate – școli stricte și sinistre. Claude deveni un tânăr nonșalant, fin și elegant, cu păr blond, mătăsos și privire tulburătoare, furișată după ochelarii cu rame subțiri, aurii. Grație părintelui său deținea un apartament cochet în strada Aubriot, din vechiul cartier parizian Le Marais, o societate imobiliară și era în așteptarea unei moșteniri substanțiale. Călătorea mai peste tot în lume, terminându-și totdeauna voiajele în odihna pașnică din casa familială, unde își regăsea camera lui de copil, curată, ordonată, cu iz de mănăstire.

S-ar putea spune că Marie-Jeanne era cea mai puțin singură dintre toți, căci își petrecea ziua între cei doi singuratici, iar în momentele ei de odihnă se aciuia alături de bătrâna bucătăreasă Ida care mânuia cratița și lingura cu artă și umor.

Tot opintindu-se să răsuflă între două trepte, guvernanta nu se dumirea de unde îi venea impresia nedeslușită că ceva în atmosferă nu era la locul lui, iar vrafal de rufe grijuliu călcate pe care-l purta ca pe un trofeu îi păru deodată prea greu.

Cum domnului Gilbert Amato un vizitator necunoscut îi ținea companie de mai bine de un ceas, Marie-Jeanne, alungând gândurile negre, bătu la ușa lui Claude. Din camera cealaltă se auzea vocea tainică a bătrânului care discuta cu străinul. Apoi bătrânul tuși încându-se. De câte ori stăpânul ei tușea, Marie-Jeanne avea o strângere de inimă. Buna femeie mai bătu o dată la ușa lui Claude și, fără să aștepte răspuns, intră. Claude, în patru labe, cu capul în fundul du-lapului, stătea nemișcat.

– Ce faci tu, măi băiete? Asculți după pereți?

– Îmi caut puloverul roșu. Vreau să-l iau cu mine.

Marie-Jeanne clătină din cap nemulțumită și, fără să zică o vorbă, scoase puloverul din sertar cu un gest triumfător.

– Ești cea mai iubită și cea mai minunată Ma Jeanne din toate Ma Jeannele din lume!

Și Claude cuprinse în brațe corpul greoi al guvernantei care, ținând puloverul ca pe un steag, îl privea cu un surâs de războinic învingător.

– Sunt de neiertat ! Sunt cel mai dezordonat! zise Claude cu o strâmbătură jalnică și, brusc, sări pe masă imitând un maimuțoi caraghios, ceea ce avu un efect imediat asupra bătrânei care izbucni într-un râs tânăr și voios.

Era felul tânărului de-a o împăca pe buna lui dădacă.

Marie-Jeanne zvârli puloverul în capul dragului ei protejat:

– Hai, să te ajut să-ți faci valiza. Tânărul o sărută în fugă pe obrazul ridat. Îmi pare bine că te-ai hotărât să pleci.

– Nu prea îmi arde! Nu-i o țară care mă atrage. În plus, se pare că, vara, e o căldură sufocantă.

– În prospect scrie că nu rămâneți la București mai mult de două zile. Restul îl petreceți în Carpați.

– Dacă mă duc, e doar pentru afaceri; și, dacă românii nu mint, s-ar putea să realizez o afacere solidă. Bănuiesc că interesul e de partea lor tot atât de mare. Altminteri de ce mi-ar oferi un astfel de voiaj?

Tot vorbind, Claude golea rafturile aruncându-și hainele pe pat, în timp ce Marie-Jeanne le lua una câte una și le împătorea cu răbdare.

După ce închise valiza, Marie-Jeanne scoase un oftat din rărunchi și luă în brațe rufele călcate.

– Duc astea la tătâne-tău. Încearcă să treci să-i vorbești. Nu se simte deloc bine.

– Promit!

Guvernanta ieși aruncând un zâmbet drăgăstos către tânăr. În fața ușii domnului Amato, se opri îndoită. Sforăitul bătrânului, profund și regulat, răzbătea până în culoar. Desigur, vizitatorul plecase. Marie-Jeanne hotărî să nu intre, puse rufele pe un scaun și coborî s-o ajute pe Ida să prepare cina.

* * *

În trenul ce ducea de la Paris la L'Isle Adam, Amélie se-ntorcea acasă, pentru nu știu a câta oară, după o întâlnire cu madame Régine. Și, de fiecare dată, vizita la ghicitoare îi lăsa în suflet neliniște și mirare.

Madame Régine era o femeie de vreo patruzeci de ani și vocea ei gravă avea un pronunțat accent slav. Rotunjoară, machiată puternic, figura ei semăna cu o mască stranie. Avea părul roșu, lung până la umeri, iar cerceii mari și grei se loveau de șiragul de mărgele încolăcit de mai multe ori în jurul gâtului. Corpu-i voluminos era înecat în volane și dantele, totul într-un amestec floral de mov și portocaliu.

Căsuța în care locuia se găsea în fundul unei curți. Interiorul, aproape lipsit de mobile, părea o scenă goală, unde acest personaj trona ca o marionetă uriașă.

Când, la început, madame Régine, după ce servi Ameliei o cafea turcească, se îndeletnici cu metodă să amestece cărțile într-o liniște de mormânt, timida domnișoară se simți cuprinsă de panică. După ce întoarse ceașca de cafea, madame Régine scoase dintr-un plic o etichetă.

– Concentrați-vă bine asupra a ceea ce vă frământă și notați-vă numele pe etichetă. Ghicitoarea lipi eticheta pe ceașcă și făcu pe deasupra semnul crucii, murmurând: „ceașca e pentru mai târziu”, apoi continuă fără vorbă să amestece cărțile. „Tăiați!” porunci ea.

Amélie luă cu o mână tremurândă jumătate din pachetul de cărți și Régine aruncă în sus, cu un gest expert, cealaltă jumătate, lăsând cărțile să se împrăștie pe masă, iar cărțile rămase le aranjă deasupra, după o ordine știută doar de ea.

– Nu sunteți născută în Franța, începu ea.

– M-am născut în Italia, răspunse Amélie cu vocea sugrumată.

– Asta e!... Acolo ați pierdut pe cineva iubit. Cineva mai în vârstă. Un bărbat.

– Tata a murit în Italia. A murit de o intoxicație gravă.

Madame Régine dansă ușurel cu arătătorul deasupra cărților.

– Aveți o rudă apropiată care locuiește pe un alt continent.

– Sora mea. Trăiește în America.

– Nu-mi mai dați detalii, domnișoară! Îmi tulburați viziunile... Aveți un trecut încărcat, secret, așa zice.

Ca urmare a acestei prime întâlniri, Amélie nu mai trăi decât cu gândul la următoarea. Și ceea ce-i povesti madame Régine cu ocazia celorlalte întâlniri avu darul s-o convingă definitiv asupra puterii oculte cu care era înzestrată această persoană. Iar astăzi, madame Régine dezvălui Ameliei exact ceea ce tânăra domnișoară voia să audă.

– Fără doar și poate, văd o întâlnire extraordinară. De acum în doi timpi. Două zile, două săptămâni sau două luni. E tânăr, înalt, are patru ochi și călărește un porc, zise ghicitoarea urmărind cu o unghie roșie și lungă desenele din ceașca de cafea.

– E grav asta? întrebă Amélie holbând ochii.

– Foarte grav, zâmbi Régine. Porc, vrea să zică, noroc și bogăție.

– Și patru ochi?

– Poate e vorba de o persoană cu spirit pătrunzător sau poate poartă ochelari. Sfatul meu e să nu vorbiți de viața dumneavoastră în dreapta și-n stânga.

În trenul ce-o ducea spre casă, Amélie își reamintea cuvânt cu cuvânt spusele ghicitoarei. „Un tânăr înalt”, își zise ea și inima îi tresăltă bucuroasă.

Gara din L'Isle Adam era pustie și domnișoara Amélie privi cu teamă în jur, gândindu-se la individul care avea obicei s-o urmărească.